No. 144. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT

Woensdag 1 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt, geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

— Na het kanton Freiburg, heeft het kanton Zug zich aan het Zwitsersche bondgenootschap onderworpen. De hoofdstad van het Sonderbund, Lucern, wordt door den opperbevelhebber *Dufour* omsingeld, in de verwachting, dat deze stad, even als Freiburg en Zug, zal kapituleren. De omliggende plaatsjes als Sursée, Willisau, enz., in het kanton Lucern, waren reeds door *Dufour* bezet, die den 22. November zijn hoofdkwartier te Murichad. De Sonderbunds troepen, die den St. Gothard bezet hadden en al laat de eerste vijandelijkheden hebben begonnen, zijn tot Bellinzona, in het kanton Tessin, doorgedrongen. Aldaar hield de kolonel *Luvini* hen staande. De generaal *Dufour* had 2 bataillons ter hulp afgezonden, welke die van Uri tusschen twee vuren zullen brengen en noodzaken op den St. Gothard terug te trekken. De overste *Rilliet-Constant* is van Freiburg opgerukt, en is door Vevey en Bex naar Waadland gemarcheerd. De beide partijen staan op alle punten tegen over elkander.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 25. November. Het gerucht van een ongeluk op de Elbe in de omstreken van Aussig bij Sebusi, wordt helaas! bevestigd. Een troep van 20 à 40 arbeiders aan den spoorweg, die na volbragten arbeid met eene schuit de Elbe overstaken, hadden het ongeluk, dat hun vaartuig omsloeg, ten gevolge waarvan allen verdronken. Den 21. dezer waren nog slechts 17 lijken opgevischt.

— Een groot aantal ingezetenen van Leipzig heeft een adres aan de meerderheid van het Zwitsersche volk gerigt, waarin de tegt tegen den Sonderbond hoog wordt geprezen en toegejuicht, als een kampstrijd tegen de vijanden van rede en vrijheid. Ook heeft zich te Leipzig een committé gevormd, tot inzameling van bijdragen ter ondersteuning van de weduwen en weezen der in dien strijd gevallenen.

— Sedert lange jaren heeft het denkbeeld van nationaliteit in Duitschland wortel geschoten. De volken van Duitschen oorsprong beven allen van ongeduld onder het juk hunner kleine dwingelanden, en wenschen vuriglijk het gemeenschappelijk lot dat hun verbeidt, te gemoet te snellen, in stede van te verdierlijken, onder alle de banden die hen terughouden, door hen onderling te verdeelen. Zij weten dat zij, onderling verdeeld gelijk zij het thans nog zijn, niets zullen erlangen. Om vrij te worden, moet men zich sterk maken tegen de bajonetten van hen, die tusschen de natiën de slagboomen in aanwezen willen houden; en om sterk te worden, moet het volk zich allerwege met het volk verbinden.

Duitschland wil één Duitschland worden, dat is te zeggen één enkel volk; gelijk Italie één Italie wil worden. Is eenmaal die nationaliteit veroverd, zoo zal ook de vooruitgang met rassche schreden vorderen, daar alle pogingen hetzelfde doel zullen beoogen.

Reeds ontwaarde men, in het vorige jaar, op alle punten van Duitschland ontegensprekelijke blijken van nationaal leven. De Pruis, de Wurtemberger, de Hes, allen riepen met geestdrift: Wij willen geen anderen naam meer dragen, dan dien van *Duitscher!* Die kreet werd tot zelfs in de badensche Kamer aangeheven. (*Débat Social.*)

ENGELAND.

— Tijdingen uit Mexico melden, dat er de toestand der Noord-Amerikanen steeds hagchelijker wordt. De opperbevelhebber *Scott* heeft bekend gemaakt, dat, dewijl er aan 1500 vrijgelatene spitsboeven wapens zijn rondgedeeld tot vermoording der Noord-Amerikaansche officieren en soldaten, het verboden is aan de troepen met minder dan met twee of drie hunner te gelijk langs de straten te loopen, terwijl hij hen waarschuwt zooveel mogelijk buiten de huizen te blijven.

FRANKRIJK.

— Het *Journal de Toulouse* van den 18. November behelst het volgende: Maandag kwam de diligence van Marseille in het hotel der Messageries te Toulouse aan. Terwijl de reizigers hunne goederen wilden zoeken, kwam [illegible] de menschen schreeuwende weggvlogen, maar ook de paarden voortgingen. Het dier zelve verschrikte door het geschreeuw en snelde in een magazijn, alwaar men het opsloot. Den volgenden dag verscheen de eigenaar, zijnde een officier der comptabiliteit van het leger in Afrika, om zijn hyëna te halen. Hij opende gerust het magazijn, en het verblijde dier sprong, even als een hond, tegen hem op, hem liefkozende. Hij deed een koord om den hals en geleide het dier naar het hotel *Domengue*.

— De stad Parijs had, naar de laatste statistieke opgaven, in 1846 eene bevolking van 1,054,000 zielen; het garnizoen (20,000 man) en de vlottende bevolking (88,000 menschen) medegerekend. Het digt op elkander wonen is naar de verschillende wijken zeer onderscheiden. Door elkander geslagen komen er slechts 305 personen op de *hectare*, doch in sommige wijken wonen er 1860 menschen op de *hectare*, terwijl in het digtste bevolkte gedeelte van Londen slechts 978 en van Liverpool 1776 menschen in dezelfde ruimte bijeen zijn gedrongen. Het aantal inwoners neemt in Parijs op ongelijk sneller voet toe dan elders in Frankrijk; doch hiervan is grootendeels de immigratie oorzaak; zoo waren er van de 118,536 zielen, met welken het getal inwoners van 1831 tot 1846 vermeerderd was, niet minder dan 105,739 geïmmigreerden. De hospitalen hadden eene gemiddelde bevolking van 15,000 tot 16,000 menschen. De twaalf meest bevolkte steden van Frankrijk na Parijs waren: Lyon met 160,000 zielen; Marseille met 134,000 zielen; Bordeaux met 120,009 zielen; Rouen met 91,000 zielen; Nantes met 83,000 zielen; Lille met 68,000 zielen; Straatsburg met 52,000 zielen; St. Etienne met 47 000 zielen; Nimes met 47,000 zielen; Metz met 43,000 zielen; Orleans met 43,090 zielen en Amiens met 41,000 zielen. De twaalf te zamen genomen, komen der bevolking van Parijs nog niet op zijde.

— Maandag jongstleden, zoo schrijft men uit Cerburg, riep de stadsomroeper, onder het slaan zijner bekkens, het volgende berigt rond. Berigt aan jonge meisjes: Vier jonge timmerlieden, uit Hâvre aangekomen en bij de militaire haven gebezigd, (hier volgen hunne namen, voornamen en hun ouderdom), zijn het moede langer vrijgezellen te zijn en wenschen te trouwen. Men vervoege zich, om hen te te zien, bij den heer *Soin*, herbergier, straat du Chantier. En zie hier overigens het staaltje! besloot de omroeper, terwijl hij een der jongelieden voorstelde die hem vergezelde.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 27. November. Te Parijs heeft het dagblad *l'Univers* eene inschrijving ten voordeele van het Sonderbund geopend, en onder de ingeschrevene sommen ontmoet men eene van *vyftien honderd franks* door eenen naamlooze van Antwerpen. Wie deze naamlooze ook mag wezen, zijne handelwijze is noch katholijk, noch christelijk; trouwens, *vyftien honderd franks*, welke hij zoo edelmoedig schenkt ter ondersteuning van den burgerkrijg in een vreemd land, had hij bij het ingaan van den winter beter gedaan te besteden aan het ondersteunen van de noodlijdenden zijner woonstad.

— Er zijn op een kerkhof te Namen twee gelijke graven, op een waarvan, met het jaar 1784, staat uitgebeiteld:

Ach, dierbare echtgenoot,
Wacht mij,
Ik zal spoedig tot u komen.

Wij zijn thans in 1847; en het tweede graf is nog ledig.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 26. November. Men verneemt dat thans ook de persoon van *Scriveling*, timmerman, die, zich wegens een ander feit in hechtenis bevond, betrokken is in het geding, dat tegen zeven andere personen gevoerd wordt, ter zake van het vervaardigen en in omloop brengen van valsche muntbiljetten; zoodat het getal personen, die daarvan beschuldigd worden, nu acht bedraagt. Men wil weten dat *van der Straaten*, die tot de vervaardigers moet behooren, vroeger aan 's rijks munt is geplaatst geweest. De instructie in deze zaak wordt steeds met ijver voortgezet [illegible], tot belangrijke resultaten hebben geleid.

DEN HELDER, den 25. November. Naar men verneemt, zullen in het voorjaar worden in dienst gesteld Z. M. fregat *Prins Hendrik* en de korvet *Sumatra*. Terwijl tot oefenings-vaartuig te Nieuwe Diep zal worden gereed gemaakt Z. M. brik *Postillon*. Met de reparatie van Z. M. korvet *Boreas* zal een aanvang worden gemaakt, ten einde dien bodem nogmaals naar O. Indië te zenden en dan als wachtschip te Soerabaija zal dienen. In het voorjaar zal van stapel loopen Z. M. linieschip *Tromp*. Z. M. fregat *Jason* zal te Nieuwe Diep als wachtschip blijven, terwijl Z. M. fregat *Prins van Oranje* en *de Sambre*, benevens Z. M. korvet *Juno* in dienst zullen blijven en een deel van het oefening-eskader uitmaken. Zr. Ms. fregatten *Doggersbank* en *Palembang* zullen in zoo verre worden gereed gemaakt, dat daar over door Z. Exc. den minister van Marine onmiddelijk zal kunnen worden beschikt. Z. M. stoomschip *Phoenix*, naar O. I. bestemd, zal eerst naar Madeira vertrekken. Men ziet met verlangen de op handen zijnde promotie der marine te gemoet, aangezien men vermoedt, dat Z. Exc. het plan vormt om het corps officieren te vergrooten.

VLISSINGEN, den 30. November. Men verneemt dat alhier door leden van het collegie, onder de zinspreuk: *Nugando discimus Nugari*, besloten is tot het daarstellen eener verloting van voorwerpen, waarvan de opbrengst zal strekken tot onderstand der behoeftigen. Wij wenschen dat dit plan een gunstig gevolg, en uit dien grond een ruimen bijval moge vinden; hopende later in de gelegenheid te zijn, hier meer uitgebreid op neder te komen.

— Het was te verwachten, na het verschijnen van no. 1 van den *Courrier Batave*, dat de ministeriële bladen de brandklok zouden luiden, nu de *Bataafsche Koerrier* openlijk democratische beginselen, volksregering predikt, br. r r r « hetgeen tot nog toe door geen onzer dagbladen zoo opzettelijk en onbewimpeld geschiedde," zegt de Drentsche Br. Deze behoudsman noemt dan ook den *Koerrier* een « jacobijnen-club" maar stelt zich schijnbaar gerust, omdat het blad, als in eene vreemde taal geschreven, niet onder het volk komt. Inderdaad verraadt hij zijne bezorgdheid, door er op te laten volgen: «evenwel is zijn programma een verschijnsel, dat men niet te zeer moet geringachten. De democratische begrippen vinden voedsel in de hartstogten, en de weg wordt hun gebaand door de onzalige overdrijving der liberale staatsleer. Men sluite de oogen niet voor de mogelijkheid, dat de democratische begrippen nog eenmaal hier te lande weder volksbegrippen worden..."

Deze laatste opmerking is zeer juist. Het tegenwoordige geslacht zal het welligt nog beleven, dat wij hier eene volksregering, eene republiek hebben, met een koning aan het hoofd, even als thans in Engeland, Frankrijk en Belgie.

Maar welke ergerlijke dingen zijn het dan toch, die de *Courrier Batave* predikt, dat de mannen van 't behoud zoo de alarmtrom roeren?

Predikt hij opstand, regeringloosheid, *demagogie*, verdrijving van het regerend stamhuis, of dergelijke gruwelen?....

In geenen deele: Hij wil geene geweldadige revolutie, maar eene radicale, eene afdoende hervorming van onze staatkundige instellingen; eene *wezenlyke* herziening der grondwet in den democratischen zin, dat is: in den waarachtigen constitutionelen zin.

Hij wil zelfs de dynastie ondersteunen, wanneer zij ophoudt te zijn, wat zij tot heden toe is — de vertegenwoordiger der *aristocratie*, ten einde de vertegenwoordiger der *natie* te worden.

Hij wil de onschendbaarheid van het hoofd van den staat uitdrukkelijk in de grondwet opgenomen hebben, en de magt om de Kamers te kunnen ontbinden.

Hij wil staatkundige en maatschappelijke gelijkheid, zoo in regten als in verpligtingen (het dragen der belastingen.)

Hij wil.... maar genoeg. — Zijn dit alles geene wettige en billijke wenschen? Waartoe dan dat gekraai der behoudsmannen. (*Hol.*)

MODERNE HOLLANDERS.

SCHETSEN UIT DE PORTEFEUILLE VAN DOORN.

(Vervolg van onze vorige.)

« Kwam na lijden geen verblijden
« Zoo waar lijden groot verdriet;
« Maar na lijden komt verblijden
« Daarom acht het lijden niet."

Zegt Cats, zegt Neef Petrus, zegt Doorn, zeggen de mannen des behouds; maar allen zeggen het in hunnen geest en hechten er hunne meening aan; wij voor ons gelooven dat er ten minste aan lijden een einde kan komen en komen moet; de manier hoe? . . . .

. . . .

Ik houd er een boekje op na, lezers, waarin ik alle soorten van aardigheden opteeken, b. v. koddige opschriften, uithangborden enz.; daaraan heb ik den titel gegeven van naïf, comiesch, ironisch, dat wil zeggen.... Ja! wat wil dat zeggen? puntig, gek, spottend, enz. Nu, hoe 't zij; daar staat onder anderen nog een antiek dingetje in:

Kleine republiek, veel heeren staten,
Veel officieren, weinig soldaten,
Veel commissarissen, die weinig weten,
Dat zijn ze die de boel opvreten.
Dat was in den tijd der republiek! Hoe is het nu?

—

«Zijn piek schuren," In vroeger dagen had men pieloniers; werden deze lieden na een gevecht op de vlugt gedreven, dan sleepten zij hunne pieken om te spoediger voort te komen achter zich aan, en schuurden alzoo hun piek.

Daar heb ik eene referein op gemaakt, aldus luidende.

Ons land is ziek! ons land is ziek!
't Mankeert ons aan de centen.
De menschen lijden aan koliek,
Of liever onder renten.
De doctor die ons helpen kan,
De goede man,
Hij is nog niet geboren,
De kwaal, ach, zo is zoo oud, zoo hard,
Zij baart ons onuitstaanbre smart,
Door merg en been te boren.

Zij die de ziekte van ons land
Wel zouden kunnen stuiten,
Die zitten met gesloten hand,
Zij en al hun cornuiten;
Och werden die toch ook eens ziek,
Mogt het coliek
Hen nijpen de ingewanden,
Gelijk het d' arme burgers doet,
Die goed en haard en zweet en bloed,
Opoffren onzen lande.

Maar velen zijn al hoorend doof
En lagchen met ons klagen;
't Publiek is slechts een kranke sloof
Dat niets zal durven wagen.
't Is waar, 't is vreedzaam als een lam,
Doch zeker gram
Zijn dra, getergde leeuwen;
Eens zal de bende die ons drukt
En immer wonden openrukt,
Verstommen bij ons schreeuwen.

Och, of de gulden tijd eens kwam,
De tijd van ware vrijheid;
Waarin het vaak geschoren lam,
Rondhuppelde in zijn vrijheid!
Dat was voorwaar een gouden tijd!
Ja, tot hun spijt,
Het kan niet blijven duren!
Men ziet het gilde haast, één voor één,
Van hunnen trotschen zetel treên,
En zoo de pieken schuren.

— Uittreksel van een brief van een onzer Missionarissen, gedagteekend: „Batavia', den 28. September 1847."

« . . . Java is waarlijk een schoon land. . . ik heb tot dusverre van het klimaat niets geleden, en ben even zoo gezond als in Noord-Braband; maar die sterkte zal wel afnemen, want transpireren is hier aan de orde van den dag, is zelfs noodzakelijk, want wat men er in Europa van zegge, het is geweldig heet; evenwel is de warmte hier wel te verdragen, zelfs zoo goed als in de zomerdagen in Noord-Braband, omdat alles hier ingerigt is om de hitte dragelijk te maken; was zulks niet, dan zou een Europeaan hier niet kunnen leven. Maar de huizen zijn in den eigenlijke zin *doorluchtig*; van tien tot vier ure ziet men geen' Europeaan op straat; ze zijn ligt gekleed en nooit gaan zij te voet. . . .

« De inboorlingen zijn alle Mahomedanen en uiterst bijgeloovig. Den 24. ll. was hier een maan-eclips; te Batavia en in de omstreken hoorde men tot uren ver in het binnenland een rumoer, alsof de wereld verging; men sloeg met stokken tegen de boomen, men riep als om te bersten, en dit was nu om de maan te helpen, want de zon was tegen haar in oorlog. Ik vroeg aan onzen bediende of het geholpen had? Ja zeide hij, de zon kon haar nu niet onder den knie krijgen. NB. Het was slechts eene gedeeltelijke maan-eclips.

« Wat hun karakter betreft, ze hebben alle ondeugden, en kunnen er, mijns inziens en behoudens nadere beoordeeling, geene enkele deugd tegen ophangen; zij trouwen en ontrouwen zoo dikwijls zij verkiezen, telkens voor één gulden.

« Wat de Europeanen betreft, alle natien hebben hier hunne vertegenwoordigers; onder hen zijn vele Katholijken, men zegt 9000 in O. I. en wel 3000 in Batavia.

« . . . . Gisteren zijn wij door Zijn Exc. den Heer Gouverneur-Generaal op zijn paleis te Buitenzorg, *met uitnemende vriendelykheid* ontvangen; wij hebben met ZHEG. goed gevonden de overige kerken in O. I. te bezoeken; ik heb voor mijn aandeel gekregen de stad Padang op Sumatra. Bij de eerste scheepsgelegenheid ga ik aan boord. Het is tusschen de drie- en vier honderd uren van Batavia; mijne collega's zullen Samarang, 125 ure van Batavia, en Soerabaija 188 van Batavia gelegen, gaan bezoeken. (*de Tyd.*)

MENGELINGEN.

Het Parijsche dagblad *La Presse* hangt een zeer donker tafereel op van Vlaanderens toestand. « De Vlaanderens" — zegt het genoemde blad — « zijn Belgiëns Ierland. Zij zijn vervallen tot een uiterste van ellende, waarin het iederen dag moeijelijker wordt hen te verligten. Er is veel overeenkomst in de oorzaken welke de Vlaanderens en Ierland tot den betreurenswaardigen toestand, waarin zij thans verkeeren, hebben gebragt. De twee landen waren weleer voorspoedig; zij hadden eene bloeijende nijverheid. Heden is die nijverheid vernietigd, en zijn de ingezetenen tot den bedelstaf vervallen."

Deze beschrijving is blijkbaar hoogst overdreven. De Vlaanderens hoe lijdend ook, ten gevolge van het verminderd vertier hunner linnens en eenige andere fabrikaten, kunnen niet bij Ierland worden vergeleken. Nogtans is het onloochenbaar dat de toestand van Vlaanderen wezenlijk verontrustend is. De toenemende verarming in deze zoo vruchtbare en weleer zoo rijke provinciën, wier bevolking omstreeks een derde der gezamenlijke Belgische bevolking uitmaakt, boezemt natuurlijk aan de Belgische regering ernstige bezorgdheid in. Zij ziet om naar middelen om het kwaad te lenigen en zoo mogelijk te verhelpen. Van harte wensch ik dat zij daarin slagen moge.

Intusschen echter kan het nuttig zijn, ons publiek, te dier gelegenheid, op eenige omstandigheden opmerksaam te maken. De zaak namelijk gaat ook ons aan: men zij op zijne hoede.

Vlaanderen bloeide zeer, tijdens zijne vereeniging met ons. Of die bloei van duur had kunnen zijn, bij langere vereeniging, blijve daargelaten: de daadzaak van Vlaanderens bloei, onder het voormalig bestuur; bestaat. Wat is dus natuurlijker dan dat een aantal fabrijkanten, die onder en met behulp onzer regering rijk wierden, de nieuwe orde van zaken min toegedaan zijn; wat is natuurlijker dan dat de massa der bevolking zelve, die steeds zeer weinig naar oorzaken en gevolgen onderzoekt, maar naar bloote daadzaken oordeelt, meer en meer de voormalige orde van zaken betreuren en terugwenschen zal? Hoe droeviger haar het tegenwoordige wordt, hoe gelukkiger haar het verledene voorkomen zal. Daarbij komt nog dat de Vlaanderens onze taalverwanten zijn, en de steeds toenemende verdringing van het Vlaamsch door het Fransch met leede oogen aanzien. Van oudsher bestaat er eene antipathie tusschen de ingezetenen der Vlaamsche en die der Waalsche provinciën, welke niet alleen in taal maar ook in karakter van elkander verschillen. Wat zou er dus noodig zijn om — vooral wanneer er zich eene gunstige gelegenheid toe aanbied — de Vlaanderens partij te doen nemen voor het herstel der voormalige orde van zaken? — Wat anders dan eene geringe aansporing der geestelijkheid?

De geestelijkheid was het, die, in de Vlaamsche provinciën althans, het meest toebragt tot de Belgische revolutie; ondersteld nu, dat die geestelijkheid de meer en meer toenemende ontevredenheid in de Vlaamsche provinciën ook maar eenigzins aanblies, beterschap beloofde van eene nieuwe verandering, verlokkende schilderijen ophing van de gouden appelen des Oranjebooms. . . . Wat dan?

Men overwege: de Belgische geestelijkheid is thans in oppositie.

Men overwege: de roomsche geestelijkheid bij ons is thans ministerieël.

Men overwege: het bezoldigde *Journal* onzer regering houdt het met de partij der geestelijkheid in Belgie, en bestrijdt of hekelt het liberaal bestuur, 't welk aldaar thans de overhand heeft.

Men bedenke: dat, bij het eventueel geval eener vereeniging van Vlaanderen met het tegenwoordig Nederland, de katholische geestelijkheid, zoo in de Vlaanderens als in Nederland eenen beslissende invloed zou kunnen erlangen, en dat alsdan, in zoodanig nieuw rijk, de katholijke bevolking de meerderheid hebben zou.

Men vrage zich af: of deze omstandigheid zou kunnen geacht worden onaangenaam te zullen zijn aan onze katholische bevolking?

Aan onze katholische geestelijkheid?

Aan zekeren bisschop, wiens invloed naar men zegt zeer groot is bij onzen koning?

Of onze dynastie zelve de toetreding van Vlaanderen tot het rijk met leede oogen zou aanzien?

Ik wil geenszins beweren, dat er uit dit alles een plan bestaat of beraamd wordt; maar, wie zal bewijzen, dat het nimmer zou kunnen worden volvoerd, bekrachtigd?

Gesteld, er brak oproer, opstand uit in Vlaanderen, en de Vlaanderens, misschien ook de provincie Antwerpen, verklaarden, zich af te scheiden van het Belgische rijk: zou de Belgische regering dien opstand zoo snel kunnen dempen? Gesteld, Vlaanderen en Antwerpen spraken dan tot de mogendheden: Gij hebt geene interventie gewild noch gedoogd ten voordeele van onzen koning, in 1830; gedoog er ook thans geene. Gij hebt niet gedoogd onze koning zelf, in 1831, geweld tegen ons aanwendde; gedoog het ook thans niet. Ware het onmogelijk, dat dan de mogendheden zich ten aanzien van LEOPOLD gedroegen, gelijk zij het vroeger ten aanzien van WILLEM deden?

Zal men zeggen: Frankrijk althans zou zoodanige verkleining van België niet toelaten?

Ook bijaldien Frankrijk daarbij het overige van België bekwame?

En dan: Wie weet wat er in Frankrijk zal geschieden bij den dood van LODEWIJK PHILIPS.

Wat van dat alles zij, zeker is het, dat de banden waarmede thans, in Nederland, de vrije pers en de vrije taal bedreigd wordt, alsdan ons bestuur geenszins hinderlijk zijn zouden in de voornemens welke het koesteren mogt.

Vermoedelijk zouden dan ook de Noord-Brabandsche en Limburgsche leden der Kamer niet betreuren vóór de kneveling der onafhankelijke Noord-Nederlandsche pers — bij tijds — te hebben gestemd. — (*Arnh. C.*)

De koning Ripipiep, of de Absolute.

(Op een vrolijke voice.)

Ik ben de koning RIPIPIEP,
En kweek mijn deugden in 't geniep;
Ik ben haast als een os zoo stom,
En zie nooit naar mijn natie om:
Champagne ci, Champagne la,
Ik ben een koning! Tra la la.

Ik vocht eens met NAPOLEON,
Hij zag me en ging van schrik
Weg schuilen in een eenzaam oord
't Was maar een oogenblik.
Ik had toen wel zoo veel gedaan,
Dat ik voor goed ter rust kon gaan!

Ik ben, enz.

In arbeid had ik nimmer lust,
Maar wel in tijdverdrijf;
Ik reed, gelijk een dolleman,
Mijn maagre knokken stijf.
Deug 'k soms als koning ook geen zier,
Ik was geweest een best — courrier!

Ik ben, enz.

Waar ik ook over klagen moog,
Mijn volk is best van aard.
Ik sneed het neus en ooren af;
't Bleef rustig en bedaard:
En dankte me even zoet en tam,
Dat ik het ook zijn staart niet nam!

Ik ben, enz.

'k Verknoei mijn tijd zoo dag aan dag,
Verrooks een groote som,
En ga niet [illegible], en — fideel,
Met muzikanten om.
Voorts word ik meestal elken nacht
Zeer zalig naar de koets gebragt.

Ik ben, enz.

Het volk wordt arm, en [illegible] mij,
Dan kwetst het wel mijn trots [illegible]
Maar 'k denkt dan weer: wat raakt het mij?
'k Ben vorst bij gratie GODS!
Een koning heeft genoeg gedaan,
Als hij zijn volk niet dood laat slaan!

Ik ben de koning RIPIPIEP,
En kweek mijn deugden in 't geniep;
Ik ben haast als een os zoo stom,
En zie nooit naar mijn natie om:
Champagne ci, Champagne la,
Ik ben een koning! Tra la la.

ALLERLEI.

Een predikant op een Geldersch dorp over den zondvloed predikende, was genaderd tot de voedingswijs van de duizenden van schepselen welke in de arke waren te zamen gekomen en gedurende langer dan een jaar, meerendeels dagelijks, geregeld moesten gespijzigd worden. Lang had hij geredeneerd over de bergplaatsen van de benoodigde proviant, doch bemerkende dat elke becijfering verkeerd uitkwam, besloot hij met te zeggen: « Wat let ons te gelooven dat al de gedierten, tot de krokodillen toe, (want daar was hij inzonderheid mede verlegen) zeeziek waren en geen appetijt hadden.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 30. November. Sedert den 27. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Harmonie, H. J. Hazewinkel, lijnzaad, Einigtkeit, H. Meijer, hout, beide Riga; Catharine Engelina, J. E. de Groot, Riga, lijnzaad; Maria, N. Johannsen, Seville, fruit.

Voor Gend bestemd:

Marie Louise, A. Meulenbroek, Odessa, Palma, J. Doekmaag, Altona, raapkoeken.

Naar zee.

Van Vlissingen gezeild:

Fairy Queen, T. Pain, appelen, Leith.

ACHTSTE SCHETS.

WAARIN NEEF PETRUS WONDEREN ZIET.

Heerlijk bosch van 's Gravenhage!
Nooit volprezen lustwarand!
Lievlingsplek van Hollands tuinmaagd! . . . . .
Mr. J. van Lennep.

Op een der bladzijden van Neef Petrus zijn dagboek, vond ik aangeteekend, dat hij in het wijd vermaarde bosch van 's Gravenhage een wonderbaar museum zag (1); dus spreekt hij:

Na de stad in oogenschouw genomen te hebben, in welke, naar de oude beschrijvingen te rekenen, alles magtig moet veranderd en verbeterd (2) zijn, besloot ik ook het beroemde bosch eens te gaan zien, en trad hetzelve binnen.

Boomen oefenden steeds en oefenen nog eenen zonderlingen invloed op mij uit; onder hunne schaduwen gezeten, geraak ik al spoedig in eene soort van zinsverbijstering, waardoor alles van gedaante verandert. Soms verkeer ik in eene vroegere eeuw, dan weder in eene latere, al naar dat het de goede geesten welke het bosch bewonen, behaagt. O, lezer, dit is zoo aangenaam! Het roffelen der trommen, voor eene generale inspectie, b. v., brengt mij al spoedig op het strand van Nieuwpoort; ik hoor de donderende stem van Maurits, zijne benden bevelende, beantwoord door het luide gejuich der strijders. De brieschende rossen hollen over het zand en de klank der zwaarden op de blanke stormhoeden dringt in mijn oor.

Somtijds mag het mij gebeuren te zien; te zien hoe de helden ten strijde snellen en de breede vaandels op den adem des winds golven. Dan zie ik eene schare van vallenden en vlugtenden; eene schare van zegevierende overwinnaars, ootmoedig de gevallen vijanden een graf in de koele aarde delvende, weenende, omdat een zoo dapper held viel voor zoo slecht eene zaak, — en hoe wordt mijn gevoel niet verhoogd, wanneer ik in die overwinnaars de fiere zonen van Nederland zie. Doch 't ontwaken, lezer, 't ontwaken, uit zulk een droom, zie dat is treurig: Regts! rigt u! Trek den buik in Derderdeling! 't Geweer regt, gij daar! Zoo! Geef acht.! En dan een troep jongelingen, stijf als palen, in eene lange reeks en kostbaar gekleed, te zien staan, tot oogenlust van een' generaal, of overste, even als eene rij kostbaar porcelein, in de pronkkast eener boerin. Foei, dat is ergerlijk! Doch wonderlijker dingen heb ik nooit gezien dan die, welke ik den 18. Junij 1845 zag. Ik was ouder gewoonte van ergernis naar het bosch geloopen, met de stille hoop in 't hart, om misschien den naamaak te zullen genieten van de laatste sprank van volksroem in de velden van Waterloo ten toon gespreid; doch 't viel mij koud op mijn dak. In plaats van in de velden van Waterloo, waande ik mij verplaatst in eene groote, grillig gebouwde stad. Ik stapte uit den waggon van een spoortrein en werd omringd door een aantal personen, welke zich onder den naam van guides improvisé aan mij voorstelden, en verklaarden, in staat te zijn, om mij, alles wat de stad merkwaardigs in zich bevatte, te doen zien. Ik nam den grootsten prater in mijne dienst, met de stellige meening om hem, wanneer 't blijken mogt dat hij niets meer dan een grootspreker was, zonder een stuiver tractement zijn paspoort te geven. Doch de vent deed zijn tong eer aan; met eene kleingeestige juistheid voerde hij mij rond, door een doolhof van merkwaardigheden, met welker beschrijving ik het grootboek zou kunnen vullen en welke zeker verblijdender indrukken bij den lezer zouden achterlaten, dan de eeuwige reeks van rekeningen, laste ons dierbaar vaderland. Ik wil met de beschrijving daarvan mijn geest niet kwellen; van een ding echter wil ik, om de groote rariteit, zooveel in mijn vermogen is, eene naauwkeurige Beschrijving geven. (Vervolg hierna.)

(1) Wanneer Neef hier van zien spreekt, gelieve men in het oog te houden dat de man zich verbeelde te zien. Even als zekere ministers, welke van zeker land eene heldere, middagklare toekomst te gemoet zien.

(2) Al weder eene onjuiste uitdrukking: alle verandering is geen verbetering, Neefje!

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN [illegible].